

KAVIAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Gyöngysor

Buttyán Vilus reprodukciója

Timișoara, 1928 február 7

Megjelenik minden kedden

A „Káviár“ nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sítése.

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara II. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintéz.

Fratii Győrffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok : háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMISOARA
TELEFON 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAG
ARAD

REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky
**gramofon-
szalonjában**

Timișoara, Belváros Mercu u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

„Perfect“

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár : ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilánszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizszi feimosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kát-
rányszappannal, manikűr, onkolálás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolett su-
garakkal kezelteti, gőzöletti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
 Egész évre — — 950 lei
 Fel évre — — 480 lei
 Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
 Csehszlovák. " 60 c. kor.
 Ausztriában " 10 silling
 Németországban " 3 márka
 Olaszországban " 40 lira

Magyarországon " 9 pengő
 Külf. előfizetések külföldi f. szám-
 láinkra fizetendők be. Magyaror-
 szágiak postán, utalványon küld-
 hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
 Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
 szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGYI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

És holnapután...

— Eredeti kézirat —

Helén tudta, érezte, hogy ha ma, ha most nem, valamikor mégis csak be kell következnie, el kell jönnie a megtörténésnek. A következeményeket nem ismerő, határokat leromboló nagy megtörténésnek. Vére szilajon lobogott a fölolvastó csókokban, testén a férfikezek vad játéka vágyakat nevelt és azok nőttek, elsöpréssel, kirobbanással fenyegettek.

Érezte ezt a lány és ha nem is tudatosan, de ösztönszerűleg, talán minden cél és jelentőség nélkül, de a beidegzett megszokásból védte, harcolt a szüzességért. Harcolt a teste, harcolt a lelke és hetekig álmatlanul hanykolódott ágyában, szörnyű, kinos tusát vivott lelkében, de csak egy pontig. Amig rájött a kényszerítő, nagy igazságra: ugyanis meg fog történni, hiába küzd ellene.

És ez hatványozott nyugodtsággal töltötte el. Még most is ellenállott, de ez az ellenállás inkább játék volt, meghosszabbítása a döntő pillanatnak, az azt megelőző

élvezet fölfokozása, sem mint igazi védekezés.

A férfi abbahagyta a csókot, vadul fölkapta és a pamlag felé vitte. A lány kapálódzott, kis öklével hevesen ütötte a férfi erős mellét, közben végigborzongott egész testén a vágy, amikor a férfi lefogta védekező kezeit és még jobban, görcsösebben magához szorítva végigdöntötte a pamlagon. Közben elvesztette az egyensúlyt és melléje zuhant. Testük egymáshoz szorult, a lány rövid szoknyája föltűrődött és kemény, ruganyos combjai a maguk szüz meztelenségében világítottak bele a férfi mohó szemeibe.

A kezével vadul belémarkolt a kemény husba és tehetetlenül tépte, simogatta azokat, amig csak lassan szét nem nyitak. Amikor pedig kettétárultak a lábak, lassan folytatta útját a bársonyos bőrön, mely langyos volt és harmatos.

Helén olyan izgalomban volt, hogy lélekzete elállt, szíve nagyokat dobant és szerette volna megfogni a

férfi kezét, hogy gyorsabb, erősebb, erőszakosabb legyen.

Borzongott. Lelkében föl-föl sikoltott a kék.

Most...

A férfi keze beérkezett a bársonyos ajkak közé, azok szétnyitak és...

— Ott... ott...

A lány keze a férfi felé kapott. Az megvonaglott és fölszisszeni az erős odakapástól, de keze folytatta a pontos, ritmikus munkát.

Lihegtek. A férfi vadabbul és mikor a kék tetőfokán borzongva öntötte el a kirobbant vágy, érezte, hogy a lány két lába görcsösen összerándul. Fáradtan elhuzta kezét és arra gondolt, hogy most a lánynak is az az érzése volt, amit az előbb ő maga érzett.

Azután egymás mellé hulltak, mint két vérvörös, pompázó, de elhervadt rózsza. Ritmikus lélekzetük egybeolvadt. Helén behunyta szemét és átengedte magát a kielégülés utáni csendes lethargiának. Még mindig vibrált minden idegszála, bi-

zsergett egész teste és gondolatai csapongtak.

— Holnap megint karikás lesz a szemem... pihenünk. De holnapután... nem így, egészen... és kétszer, háromszor, sokszor...

Kéjében megbizsergett egymásbafont combja, vadul odafeszült a férfihez, meg-

simogatta kuszált haját.

— Olyan erős vagy... szeretlek... és... és holnapután... odaadom magam Neked...

Elhallgatott, egymás mellé bujtak. Csend lett. Sötét. Pihentek fáradtan. Pihentek.

És holnapután...

Pék Dezső

Zápor eső

Eredeti kézirat. — Irta: Ria Carra.

Az én szenvedésem nem mindennapi. Gyászos és komor. Nem lehet vele kacérkodni baráti körben és nem lehet gögösen elbujni mögötte.

Amióta a menyországig szállt fel a nagy szenvedély szárnyán és amióta lebukott: megvakult, béna koldus lett a szívem.

Fáklya nem világít az éjszakájába. A mult elszállt, csak néhány szép emlék maradt meg belőle.

Valaha ismertem azt a drága, égető mámort: szerettem valakit és szeretett valaki. És érző ember számára az asszonyi test melege és puhasága minden.

Szerelem! Örökké kellett volna élned és meghaltál. Elfolytál az újjaim közt, mint a finom homok. Kihűltél izenként, míg végre belefagytlál abba a kölcsönös közönyösségbe, amit a megszokás szül, a túlhoszu együttlét, a mindennapi összebujás a fűtött, párás ágyban. A szerelem nem fér össze a nyárspolgári nyugalommal. Eleme az izgalom. Mindig ujnak, mindig másnak kellene lenni. Mi lehet ma a nővel, akinek buja, fehér teste velem együtt reszketett és szeme reménykedett, könnyezett és kacagott valaha? Nem tudom... bizonyára más férfi az, akitől most a tűz harmoniáját kapja.

Ez az én drámám szimpla és közönséges, mint egy kis cselédleány élete. Megesett másokkal is, de mások legalább okultak belőle. Csak az én ostoba érzékenységem az oka. Hány év kell hozzá, hogy a testem ép legyen újra, szűz, fogékony bátor?

Hiába futok kis kalandok után, az egyszerű kislányok domború idomai, az együgyű asszonyok

fuldokló lihegése nem rázza meg vérem csatornáit. Spongya vagyok, akiből egy női kéz kifacsarta a nedvet és permetezte vele szépségeit.

A sors egy vén majom, egy aszfalibelyár. Mialatt kétségbeesetten erőlködöm, hogy bele ne fulladjak a szürke unalomba, jön a sors és az arcomba vigyorog, mint egy hülye.

Tegnap este keresztülvágtam a Köruton. Szép idő volt, amikor elindultam. Hirtelen zápor kerekedett, hogy menekült ki merre látott. Nekem csak egy terebélyes fa jutott nagy hirtelen. Autók, kocsik robogva futottak össze-vissza. Kiabálhattam, mindegyiknek volt már gazdája.

Egyszerre csak észrevettem, hogy egy elegáns, karcsu, szép, fiatal asszony bujt meg az én fám alatt. Ugy menekült oda, mint én és reménytelenül várt egy kocsira. A szél néha szétkapta a köpenyét a testén. Láttam, estélyi ruhában volt. Akár csak én.

Felvillant a selyemharisnyája. A szép gömbölyű asszonyi comb véletlenül kibújt a rövid szoknya redői alól. Himbálódzott. Játszott a vággyal. Kifeszítette az esőnek duzzadó, vérmes testét. Fejembe szállt a vér, ahogy elképzeltem, mint húzódik végig csipőin a bugyi.

A fa ritka ágai nem tudtak ellenállni az esőnek. Hullt, potyogott a víz, tönkretette a legszebb bái frizurát, amit csak álmodni lehetett. Rám nézett, ránéztem, összemosolyogtunk önkéntelenül.

Mult az idő, de az eső nem mult. Robogtak a kocsik. Foglalt volt valamennyi. Végre jött egy üres taxi-autó. De a sűrű ködben a soffőr nem vett mikit észre.

Zsupsz, bele a pocsoltyába! Ugrom az autó után. El is csipem és visszadirigálom már-már előntött szigetem felé.

— Parancsoljon, nagyságos asszonyom!

A nő mélyen a szemembe nézett és valami meleg sugár jelent meg szemében.

— Nagyon köszönöm. De rut hátlanság volna tőlem, ha elfogadnám és önt itt hagynám a fa alatt. Igaz?

És már ott ülök a száraz, meleg, jól zárt kocsiában a „bájos ismeretlen” mellett.

II.

Hogy miként mondhattam neki, igazán nem emlékszem rá. Bizonyára ugyanazokat az ostobaságokat, amiket más mond hasonló helyzetben. Nem is fontos, hogy mit mondtam, azt se, hogy mit felelt ő. Fontos volt a felpeszgő életkedv, a kéj, a lopott kézszorítás, a kis kézre préselt hosszu, erőszakos csók és a félig kierőszakolt randevu ígérete. És eredeti egy randevu volt, annyi bizonyos!

— Meghivjam teára?... nem, uram, az nagyon banális.. Mondjuk inkább, hogy holnap ilyenkor, ugyanazon fa alatt.

Hálásan csókoltam meg csuklóját. Engedte. A másik kezem véletlenül a térdéhez ért. Összerezcent. Feljebb siklottam a combra, a bugyi kezdetéig. Rámnézett nagy, égő szemeivel. Szólni akart valamit, láttam ajka vonagló rándulásán, de nem mondott semmit. Ekkor már ajkam a szájára tapadt és hosszan, harapva szívtam leheletét. Kezem a bluzába tévedt...

Ekkor nagyot zökkenve megrándult a gép. Célhoz értünk.

— De hátha megint rossz idő lesz? — kérdeztem.

— Akkor... akkor ez a sors keze! Bizzuk rá: akarja-e, hogy lássuk még egymást, vagy sem?

Nekem is tetszett a tréfa.

Másnap első dolgom volt meg nézni, milyen az idő? Zuhogott és el nem állt egész nap, hiába lestem. Mégis elmentem a furcsa randevura, amelyet a sivár záporban kaptam. Ma éppen olyan busz este volt. Minden tárgyról szinte csüngött a szomorúság, zokogtak a tölcsák az uccai lámpák glóriás fényében, nyögtek a csöppögő kocsik és panaszkodva ritt, lucsgott a cipő az átázott gyalogjárók talpa alatt.

Nem sok reményem volt rá, hogy ő is eljön. Nagyot vert a szívem, amikor megérkeztem a fához és

megláttam messziről, hogy egy nő alak áll a fa alatt.

Mégis eljött!

Nem, nem jött el. Egy rettenetes, foghíjas vén ringyó állt a fa alatt. Belém kapaszkodott, ocsmányul fel kapta silány combjain a szoknyát egy vörös bugyogóig és a fülembe sugta:

— Köll szerelem, pucikám?

Jaj de jó volna okosnak lenni!

A földi tündérek nem nekem való! Szomorú, nagy, bolond, öreg fiú vagyok! Vissza fogok térni sápadt örömeimhez. Beszélgetek elképzelt hercegkisasszonyokkal. Lóg a képtárban sok fuláinktalanul meztelen nő szépség, fehér, festett idomaikba beletörölhetem romlott és mégis kistius lelkemet. Oh suta ember, aki nem tudsz élni, nyugodj bele, hogy nincs tehetséged hozzá. Élő, meleg, meztelen, puha női testhez ne nyulj! Kezedben volt az igazi szerelem vérpiros virága és el hagyta hervadni ujjaid között. Ha nem tudsz már őszintén, igazán szeretni, ne molesztáld az élőket. Maradj csak az árnyékok szerelmese...

A megbocsátás

I.

Mór nagyon szerette a feleségét, akit érdek nélkül vett el.

Ugyanis, őt egyedül ama ötven ezer Lei érdekelte, amely feleségével együtt jött a közös háztartásba.

Ennek tulajdonítható talán, hogy Mór nem mindig beszélt a leggyöngédebb hangon nejével és már harmadszor esett meg, hogy a háztartásbeli porcellán és egyéb törekeny edényeket ki kellett ujjakkal cserélni, miután azok — nem éppen természetes halállal — kimulának.

II.

Egy ilyen veszekedés alkalmával Mór dühösen hagyta ott a családi otthont és mikor visszatért, nejének hült helyét találta.

Várt egy napig, két napig, három napig, — mikor egyszerre felesége hangját vélte hallani a folyosón.

Hála Istennek csalódott.

Azonban a hangokat mégis intő szózatnak vevé és nem mert tovább várni. Az egyik napilapha közölte ezt a hírt:

„Róza! Ne gyere haza és minden meg van bocsátva. Mór.”

A JÓ MAMA

Mamának több nagy lánya van.
Van köztük Stefi és van Örszi,
Kis házukat nem éri baj,
Mert a rendőrség ellenőrzi;
A lányok jól élnek, nahát
Szeretik is a vig mamát.
S van valahol siró mamájuk,
Ki hitte főkötő alá jut
Egyszer a lányuk...

A jó urak mind ismerik
A mama címét s rátalálnak,
Benyitnak bátran éjjel is, —
„Szervusz” mondják az ősz mamának.
A nép között, mely oda jár,
Akad doktor, pap és tanár
S mily sok a férj, ki éj időbe
Nem erkölcsös szándékkal jó be
Leánynezőbe...

Vörös slafrokk csüng a mamán,
Mely nem illik nagyon korához,
S vidám kuplékat énekel,
Midőn leült a zongorához.
Ne ütközzünk meg a mamán,
Ő nappal tisztas asszony ám,
Komoly és a lányokkal goromba
S vasárnap feketébe vonva
Megy a templomba...

Egy kis lányért imádkozik
A jó Istenhez: baj ne érje,
Őrizze meg tisztának őt,
S adjon majd derék, jó férje...
Ártatlan lánya van neki,
Egy zárdában nevelteti.
Szerez, keress sok nagy leánya,
A kis leánynak nemsokára
Kell hozományra...

Pikáns kaleidoszkop

Ákos ép akkor toppant be a felesége szobájába, amikor az teljesen meztelenül, leeresztett bugyival, a divánon hancurozott Tiborral, Ákos barátjával. A férj azt hitte, hogy hallucinál, de az asszony éles sikolya kissé észhez térítette. Vérben forgó szemekkel támadt Tiborra, miközben felesége felhuzta combjaira a bugyit és megkötötte csipőjén. Tibor erre szó nélkül mellette ragadta felszarvazott barátját, feleremelte a levegőbe, lábával kirugta az ajtót és kitette a hűvös folyosóra.

— Vegye tudomásul, uram, hogy a felesége már nem a felesége, hanem hozzám jön.

Ákos busan lépett ki az uccára. Találkozott egy barátjával, akinek elpanaszolta bánatát.

— Beeresztettem egy tótot a házamba és most kiveri onnan.

— Az baj!

— De az nagyobb baj, hogy a feleségem benn tartotta!

*

Késő éjjel volt. A menyezeten vörös csillár égett. Meghiit fényben, lustán, buján nyújtózott a félig meztelen asszony. Keblein nyitva volt az ing, vállain lecsuszott a lila szallag, combjai megfeszültek a bugyi mélyén, mint két acélos kapocs. Leült naplójához:

— Sokan mondják, hogy az ember nem tud írni, ha fáradt — nekem mindig akkor a legelevenebb a képzeletem, ha le akarok feküdni.

*

Egy fess bakfis haladt a hóval fedett uccán. Formás lábszára minden lépésnél felvillant, vele együtt a harisnyakötő felett egy sáv rózsaszínű hus. Apró ülepe ringott, mint egy aranymérleg, amire vágyakat tesznek. Arca ki volt pirulva a hidegtől, szemei élénken csillogtak. Kis karmantyujába dugta kis kezét.

Egy elegáns ur lépett hozzá és mélyen csillogó szemeibe nézett.

— Hová siet lányka?

A kislány még jobban elpirult.

— A karácsonyi vásárra.

— Szabad elkísérnem?

— Ha vesz valamit.

A férfi a lány prémbundájába dugta kezét és éhesen megmarkolta a kis keblét.

— Veszek, de menjünk előbb máshová...

*

Egy elegáns donjuán lépegetett az uccán. Erős szél fujt. Az ablakok zörögtek, a cégéblák zugva lengtek, hintáztak és a por garmadával gomolygott az uttesteken.

Egy szép, jótestű, ingerlő nőcske ment a gavallér előtt pár lépésnyi disztáncban. A szél hozzápaskolta kemény combjaira a szoknyát és pazarul feltűntette az izgató testvonalakat. Egy másik szélroham felkapta a szoknya szegélyét és a magasba emelte. Egy tünemélyes szempillantásra felvillant az apró ülep, a két egymásba hajló comb, a batisztbugyi, a selyem harisnyakötő. Ugyanakkor a szél a férfi fejéről is lekapta a kalapot.

— Nagyszerű ez a szél, udvariasabb, mint én! Ilyen látványosság előtt megemeli a kalapomat.

*

Egy finomtestű, bájos urilányt megszólított egy kutyaárus:

— Kisasszonyka, tessék kutyuskát venni.

A kislány fitosan felelte:

— Köszönöm, még nem szorultam rá!!!

*

Egy férfi és két csinos bárcásnő dévajul duhajkodtak egy kis intim szeparében. A férfi hol az egyiket, hol a másikat tapogatta és csókolta.

Végül a két lány megfogta egymás kezét és mindegyik egy lábra állva, alagutat képeztek. A férfi megkeresztül mászott ezen az alaguton és közben a combjaikat csókolta.

— Hiába mennek az emberek Amerikába, Franciországba, Svájcba, mégis csak ez a világ legszebb alagutja. Nagyszerűen lehet itt is csókolózni, — mondta a férfi.

— És a legérdekesebb az egész dologban az, hogy itt a csókolózás az alagutnak is jól esik, — nevetett kéjesen az egyik lány...

*

A két férjes barátnő összebujtatta meleg testét. Csevegtek.

— Nos, hogy viseli magát férjed, a tanár?

— Köszönöm, egészen jól; eszik, iszik; csak, amit egész nap összegyűjtetek vele, azt estére elfelejti!

*

— Kérlek, a te pénztárnokod!

— Nos, nos, mi történt, — kérde feleségét az igazgató.

— Akiről te azt mondtad, hogy olyan tisztességes...

— Az istenért, beszélj, mit csinált?...!

— Tisztességtelen ajánlatot tett nekem!

— Hál istennek, azt hittem, hogy megszökött!

Veronika várlak

Sir az őszi szellő, üres lett a fészek Mindenütsötétség, amerre csak nézek. Hideg őszi tájon,

Ezer bus virágon

Annyi bánat szomorúság támad,

— Gyere, gyere Veronika, várlak!

Gyere, gyere Édes, hiszen hetek óta, Csak Te rólad szól a beszéd és a nóta.

Te vagy itt mindenben

S nem találak mégsem,

Pedig minden pillanatban látlak,

— Gyere, gyere Veronika, várlak!

Csak mi ketten leszünk, kicsiny lesz [a házunk

Nem lesz kakaslábon forgó arany

[várunk.

Nagy palotánk hej minek is lenne,

Elférünk mi ketten ugys benne.

Reggel este két karomba zárlak,

— Gyere, gyere Veronika, várlak...!

Dinnyés Árpád.

A női kerékpár sport

kezd mindjobban nagyobb tért hódítani. Noha nők számára legjobb és legmegfelelőbb sport maga a torna, a kerékpár sportot nem lehet kárhoztatni, mert a láb, has és karizomokat erősíti. Helytelen ebben csupán az, hogy a hölgyek szoknyában ülnek kerékpárra és a szoknya alá rövid bugyit vesznek magukra. Mondani is felesleges, hogy a szoknya alkalmatlan a kerékpárhoz, mert a legkisebb szél felhajtja, de felcsuszik a láb mozgásától is, ami aztán azt eredményezi, hogy az uccán lépten nyomon lát az ember kerékpározó hölgyeket, akiknek jóval térden felül fent van a szoknyájuk és kilátszik meztelen lábuk. Amerikában a kerékpározó hölgyek sport nadrágot vesznek magukra, amit térden felül csattal egybegombolnak. A nadrág lehet fekete klott, vagy könnyű posztó, hasonló bluzzal.

A sátán kísértő históriája

Frater Johannes az ablakfülke mély bevágásában ült. Előtte a másolóállványon kifeszítve a finom, tompafényű fehér pergamenlap, — apró, kerek csészék sok drága perugai és milanói festékekkel, minium és okker és a meleg színű cinóber és smaragdpor és arany megüzütlisztt, hajszáltszítán átrázva és külön kis bronzkehelyben az ultramarin, ami éppen olyan kincses értékű, mintha szinarany volna. Egy apró zacskóval most hozta római zárándokutjáról a prior, mint féltve rejtegetett ritkaságot, mert hiszen odaát Itáliában is szemenként mérik... Tühegyes nyulszőr ecsetek és hajszálra met-szett hollótollak álltak egy furcsa, kitömött sündisznó hátába szurkálva, — egy fényes, kékesfekete toll ott hever a pergamenen, hegyén már beszáradt az ezüst...

A pergamenlapon megkezdve a szó:

„A page S...”

Csudálatos fantáziával, asszonyos gyöngédséggel és babrálgatással meg-rejzolt betűk. Az „A” initiale vörö-sen pompázik, teleszöve arany arabeszkekkel, benne egy térdeplő barát, sötétkék csuhában, arcát tenyerebe rejtve, aransugaras glóriával feje körül és át- meg átölelve piros rózsák, forró virágok tüskés indáival, galyaival, amik vörös bujaságukban tulcsordulva, kitörve a betű széles karikájából, lefutnak hosszú stilizált kacskaringós füzérekben a lap szélén végig, a beírandó szöveg keretétől.

A többi négy betű arannyal írva, szögletes, gót formákban. És a nagy „S” világító ultramarin színben fénylik, telerakva ezüst csillagokkal, mint valami mesebeli, csillagpikkelyes safirkigyó vonagló teste. És itt megakadt a művész kéz! „S a t a n a s”, ez jön most, — „Apage Satanas!” A Sátán kezdőbetűjénél ül a másoló barát és kiejtette kezéből az ezüstbe mártott hollótollat. Hátradől a magas támlájú, nehéz tölgyfaszékben, amire ájtatos és szögletes szentek seregét faragta ki a jámbor és tügyeskedő kéz.

A keskeny ablak nyitva van és a mélabus nyárutó alkonyi lehelete áramlik be. Kaszált fű erős illata, őszi erdő hervatag lombjának, bujkáló tisztás vadvirágának álmos párája suhan be a sötétedő, ölesfalu

cellába és vörösarany estifény, utolsó napvilág kalandoz a pergamen ábráin és a másoló barát hátrahajtott fején.

Fiatalkor és lányos arcú fiú a barát. Fehér, finom a bőre, mint akit kezdetől fogva ezek a dohos, irgalmatlan, sziklavastag falak, ezek az üresen dohogó, mogorva folyosók és alattomos, sötét cellák őriztek. Fehér, inkább sárgás, mint a régi nemes főliánsok kemény lapjai ott lent a boltozatos thécában. Olyan, mint egy szentnek az arca, akit hirtelen megszállt a bűnözés ördöge! Mert ott ül a bűn vörösen, éhesen, lihegőn formált, ives ajkán az egyenes, vékony orr meg-megremegő cimpáin, a lehunyódó, égő szemek nehéz pilláin, a fehér halántékon öntudatlan várakozó izgalomban lüktető ereiben és a tétovázó vékony ujjak ideges vibrálásában. A bűn, óh az lappangó betegség, — a láztünetek már ott égnek fehér arcán és ő még nem is sejt, hogy beteg! Csak érez valamit, — testében, lelkében, idegszállaiban, — a szíve fáj és gyönyörűség a fájdalom, — a feje nehéz és a szeme alélta huny el, a térde remeg és izgalmasan hullámozik vére a fejében... Az őszi illatok, az elszunnyadó alkony, lent, messze parasztlányok danája a fülledt csendben, — ostoba, triviális nóták, virágokról, szerelemről... és elalvó madárcsipogás ez az ibolyaszinben elboruló ég magasán uszó, halvány aranszárnyú felhőmadarak, minden, minden olyan édesen kinlódó, szépséges bánatot költ a szívében...

Kihajol az ablakon, rákönyököl a vastag mellvédre. Mélyen lenn a völgyben parasztlak mennek haza, ökrös szekerekkel, piros kendős lányok virítanak a tisztáson, vállra vetett kaszák villanak élesen. Messzi, halk női kacagás gyöngyözik. Olyan furcsa, aprók azok odalent, körül a hegyek óriásai alatt, nagy, hasas, görbevállu hegyek, végigburkolózva erdőpalástaikba, pompázó brokátpalástok az őszi aranylő és karmintpiros és narancsos színeiben. Kékes ködfátyol uszik amott... éppen a Bagolyvár alatt! Szemben, sziklás hegytetőn áll, a konturok lila rajza sötétlik a sápadt nyugati égen. Vaskos őrtorony, apró, ráragasztott csucsos fecskéfészkekkel, pilléres bástya, magas tető, — két fénypont ég már, két ablakon világosság...

A barát összerenzen, — vállára nehezedik egy kéz.

— Frater Johannes!

Visszafordul.

— Üdv és békesség néked az Urbanban, testvérem Bernhardus! — kezét nyújtja látogatójának.

Sovány és görnyedt a másik csuhás, sárga a képe és horgas orra atatt beesett a szája.

— Régen abbahagyád már, Johannes? Leszálla az este, kifáradt agyad és szemed.

— Nem, testvérem, nem fáradság mián tévém le a hollótollat. Nem tudom tovább...

— Nem tudod tovább? És miért?

Felveszi a táblát és az ablak felé fordítja, — a cellában már barna homály az ur! Megcsillanak az alkonyderengésben az arany-ezüst ciferázatu betűk.

— Bene, bene! Testvérem Johannes, a te kezdetet megáldotta vala az Ur és te az Ur áldását ajándékozod nekünk pergameneiddel!

Frater Johannes kedvetlenül legyint.

— Eh! Nem, — nem jó, — nem tudom tovább folytatni! Nem tudom megteremteni — a Sátán alakját!

— A Sátán...?

— Ide, az „S” initialeba a Sátán figuráját kívánom és — és nem tudom szemeim elé hívni, nem birom elképzelni, — nem tudom, milyen a Sátán!

— Nem tudod? Nem ismered ama szörnyeteg képmását, szarvakal rut fején, szőrös, rettenetes testtel, hosszú farkával és lábával...

— Nem, testvérem, Bernhardus, — a Sátán, az nem eme képmást viseli! A Sátán, az szép, nagyon és végtelenül szép, szépsége csábos és esztét veszejti szegény halandó férjfiember, kit meglátogat enyészetes hatalmában.

— És ki mondá neked a Sátán eme teoriáját, testvérem, ami mérőben ellenes a Gonosz kánonos jellegével. Hiszen miként a Jóságosnak és Szentségesnek láthatatlan alakját az összes hitű keresztények csakis egyféleképpen tudják, hiszik és imádják: a szelid és szerető ősz Atya képében, — és keresztet vetet beesett mellén, — akként az átkozott Gonosz szinteképpen láthatatlan formája mindvalamennyiünk számára a fekete lólabu és szarvakal félelmetes Sátán...

Kenetes, kissé szigorúan oktató hangon beszélt, — Frater Johannes türelmetlenül hallgatta.

— Nem, testvérem Bernhardus — bár ismérem tudásod és hited feneketlen kutját, mégis negálnom kell szavaidat. Hogy a Sátán szépséges és elbűvölő alak, hogy bűnös hatalma éppen a szépségében rejlik és hogy emígyen sokszorta veszedelmesebb, mert nemhogy rútságával elijesztené és távol üzné magától a hívőket, de szépségével magához csábítja és rabul ejti szenvedélyeiket, — mindezt nem más mondá nekem, mint — a prior!

— Ugy?

Bernhardus gyengén elhuzta száraz ajkait valami mosolyfélére.

— Miért nevisz, testvérem? Te, talán ismered a Gonoszt, a Szépet és Bűvöset? Mondd, nekem, milyen ő? Mióta Atyánk itt volt cellámban és sötét és nehéz bánattól terhes orcával mondá: Fiam, a Sántát pedig ird meg aranyos és fehér és rózsapiros tollakkal, hogy szép és legszebb legyen ő a nap alatt, elbűvölő, ragyogó és félelmetes, — és írj néki fehér tagokat, miként télvíz hava és kék szemeket, miként sugaras égbolt és piros száját, miként edes ízű vér és színarany haját, hosszút és hullámmal fodrosat, — mert szépséges a Sátán és szépséges a Bűn... — Isten irtalmazzon szegény és tévelygő lelkeinknek — és keresztet vete és lehajtott fővel távozott vala, azóta olyan felizgatott és zavart lelkiállapotban vagyok. Frróság bánt és káprázatok üznek, — színarany haját érez a kezem és piros ízű vér pirosságával nyiló ajkat látok és olyan fehér tagokat, miként télvíz hava. Bernhardus testvérem, — a Gonosz incselkedik velem...

A fiatal, lányos képtű pap pergaminszinű arcát halvány pirosság öntötte el és a szeme nyugtalan lázban csillogott. Frater Bernhardus nem tekintett rá, hanem folyton az aranyos initialékat nézte és aszott sárga ujjait gyengén jártatta rajtuk.

— Johannes testvérem, elmondom neked okulásnak és magadóvásának végette atyánk, a prior, küzködését a Gonosszal! — szólt aztán monoton hangján és leült lassan a karosszékre, magához huzva kezénél fiatal testvérét. — Lásd, mi file, amenynyire szent és alázatos, imádságos és hívő és tiszta mintaképe minden kereszténnek atyánk, a prior, olyan féktelen, vad, erős és hatalmas ur vala éveknél előtte. Én ismerem azidőben is és sokszor borzadék

meg igaz szűm mélyén kicsapongó és erőszakos életének miatta. Magos sziklavarában pogány vendégeskedések valának mértéktelen ivás evés, lakomázás, hegedősök és igricek mindentéle szerelmes allotriákat dancoltak nékiek és szemérmetlen asz szonynépekkel kaján és gyalázatos mulatozások folytanak. Nem vala biztonságos tőle az országot, sok városokat sarcolt vala végig és kiváltképpen nem szenvedheté a barátokat! Mikoron én vándorlásomban bevetődék portájára és jámbor alamizsnát kértem volna tőle, éppen nagy lakomázáskor találtam vala cimboráival és ágyasaival. És gunyt üzött belőlem. Isten szolgájából, hajduival megfogatott vala, leültete maga mellé és ölembe akart volna rakni egy olyan asszonyi állatot, kinek ingvalla kifűzve vala és mellei pőrök valának Istennek csufjára. És az egész pogány gyülekezet igen hahofázott vala rajtam, hogy nem akartam ölembe tűrni ama szajhát és mivelhogy nem birtam volna lerázni, mert immárom kettő másik ilyen tedér és csupasz mellű és lebontott haju némbor csipaszkodott belém, hát Istenhez és Urjézuhoz kiálték nagy szorongatásomban. És raktak vala belém enni és innivalót, miglen másnap ébredék fel az országot árkában, mivelhogy elnyomott a bor igen nagyon...

Frater Johannes mohón hallgatta a sovány és vén barát meséjét és vörös szája félig nyitva, nedvesen lihegett a mezítelen mellű nők öléseinek hallatára...

— És ekkor kétszer holdtőlétig vezekeltem vala és flagellatioval mostam le testemről szennyét amativornyáknak... Miglen végre megbünteté mi Urunk Isten a pogány lovagot. E fordítá tőle orcáját és ekkor megszállta őt a Gonosz. Felvevé pedig a Sátán egy igen gyönyörűséges asszonyi állat formáját, kinek valának olyan fehér tagjai, miként télvíz hava, kék szemei, miként a sugaras égbolt, piros szája, miképpen edes ízű vér és színarany haja, — hosszú és hullámmal fodros... És elvevé az erős és hatalmas lovag ur esztét a Sátán és kinezva és gyötrelmes szenvedések tuskéivel megszakgatá pogány lelkét. Szerelmes lett ama gyönyörűséges asszonyi állatba és ez pedig csak neveté fájdalmát! És emez nagyhatalmu és vaserős ur olyan leve, miként megkorbácsolt jobbagy, aki nyögve és kinlódva esd kegyelmért. És nem kapott vala kegyelmet és mikoron ama gyönyörűséges asszonyi állat

egy más urnak nyújtá kezét és ama másik ur karddal a kezében verekedett meg a mi urunkkal és ennek kezétől halálnak halálával halt meg — akkoron betelt a kehely! A Sántán, az asszonyi Sátán megest más férfik után veté magát, más erényes és pogány, jó és rossz urak és lovagok szenvedének szépségének miatta. A mi urunk pedig kolostorba vonult. És most, mint szent életű, Istent félő és jótékony, szelid és szenvedő lelkű priorunk vezekli le vétkeit, imádja az Urat és féli a Sántát, a gyönyörűséges Asszonyt...

Borongós sötét volt már a cellában, kint a Bagolyvár fekete tornya mögött halvány sárga fénysáv világított még. Csendes volt az erdő dombvidék és lent a völgyben elbőgte magát egy párját szerelemre hívó himszarvas...

Szelid csengéssel szólalt meg a kolostor kis harangja, amit arany Praha várában öntött a hirneves Fortinus magister, — Angelusra gyűltek a jámbor testvérek...

Az esti csöndben málázva szállt tova az erdők felett az imádkozó harangcsengés.

*

Frater Johannes lassan betette maga mögött a vaskos, cifrán pántozott kis ajtót, ami a kolostor hátsó bástyás falába volt vágva. A kapufülkében az öreg Demeter szundit ilyenkor gömbölyű potrohán összegugva a tiz uja a kulcsomó fölött, arra nem lehet. Itt a hátsó kis portán, amit a bokrok egész eltakarnak, itt nem látják... És különben is... nem lehet... nem birt fent maradni sötét cellájában, fázott és didergett ma a homály magányosságától és az oszlopos folyosón a négyszögletű udvar körül, szinté rettegő félelemmel osont végig, mintha azt várná, hogy a falon a sötétben lappangó merev freskó-szentek aranyos ruháiban, cifra glóriájukkal, felemelt két ujjukkal egyszerre csak rászólnak: Quid vis, domine?

De hiszen ő sem tudja mit akar?! Csak éppen a falak, a zárt börtönös némaság fojtogatta, és tikkasztó hőséget érzett és remegett a lelke. Vadul vágyakozott ki innen, le arról a gögös, magas helyről, le a suhogó, mély erdőbe, valahogy úgy képzelte, hogy bele fog dőlni, el fog merülni a puha, buja lombtengerbe, mélyen le, titkos, sötét, izgalmas mélységekbe s ott fog találni valamit... nem tudta mit, csak a remegő ujjai marko'áztak és szomjasan nyitott ajkai szívták a langyos levegőt.

Frater Johannes már mélyen lent járt a sötétben. Csak megy, megy, fától fához botlik, megtépi a tövis, megfogja az ág... Tétován szét néz a sötét erdőn... borzongani kezd... eszébe jutnak pogányos mesék, mikor még kicsi volt, félős.

És ahogy a selyemfüves tisztásra kibukkan az erdőből, a kezek virágos tisztásra, amit most a felkelő hold kékes fénybe fűrészt csudaszépen, szemben a dus falombok fekete árnyékából egy nőalak lép ki a holdsugarba...

Frater Johannes lába a földbe gyökerez, — magas és karcsu nő, hosszú ruhájának bő selyemranciai fénylenek a holdban és lopott szikrákat vetnek a drágakövek paszományos szegélyén. Dereka vékony, királyi és vakitón világít a fehér melle a borzas aranycipkék keretében... Arcára hull a kék fény — óh Jézusom, én Védelmem, Erősségem! — gyönyörű és bolondító. — hosszú a haja és ezüstösen fényes, a magas csúcsos fehér fővegről lehulló hosszsan leng utána...

Frater Johannes keresztet vet.

— Minden jótét lélek dicséri az Urat, — és imé a zombéki boszorka ezüsthaju lánya...

A nő is meglátta a mozdulatlanul álló alakot, — egy percre habozva megállt, — de aztán gyors, határozott léptekkel feléje indult, — járása, mint a hullám ringása, az átlátszó fehér fátyol messze terjeng és uszik utána és a haja ezüstöt játszik a holdban.

Frater Johannes szivdobogva látja közeledni a fényes és suhogós tüneményt, — kinyújtja tiltva és védekezve feléje kezét és szól reszkető hangon:

— Megállj és ne közelíts, Éj leánya... menj utadra, ha sötét hatalmak szövetségese vagy, — és avagy ha keresztyén lélek volnál, úgy dicsérd velem az Ur Jézus Krisztust... és keresztet vetett feléje.

A nő csodálkozva állt meg.

— Kicsoda kend itt, — de furcsákat szól! — Hangja dallamosan mély volt és meleg. Jobban megnézte és megkönnyebbülten fellelegzett. — Hiszen kegyelmed pap, — bizonyost a kolostorból való!

— Igen, én a mi Urunk aláztos szolgálja vagyok!

— Ennek örvendek nagyon. Üdvözlöm, tisztelendő uram. Vadászaton eltévedtem, elmaradtam a

hajtástól, a lovam a szakadékba vitt, kitorpte a lábát, ott kellett hagynom és már egy órája keresem a falut, ahol majd valami alkalmatossággal hazajutok a várba, — én a kegyelmetek átellenes szomszédja vagyok, a Bagolyvár urnője...

Kezét nyújtotta, olyan volt a keze, ahogy az aranycipkés kezéből finoman, keskeny hosszan kinyult, mint egy liliomszirom... Frater Johannes habozva nézte a kezét, meg feltekintett a nő arcára és látta, amint a fehér arcbán egy kis gödör támad, a keskenyen íves ajkak szétnyílnak és bugva elcagaja magát.

— Ejnye tisztelendő uram, kegyelmed úgy rácsudálkoz a kezemre, mintha még sohasem látta volna asszonyember kezét! Hát nem tudja, hogy nemes asszonyt nemes ur illemes kézcsókolással üdvözlöl? Hamar, csókolja meg a kezem! Ha pap is — nem fog belétörni a foga!

A nő megfogja a fiatal barát kezét és a fiu ajkához nyomja a kezét — és a fiu érzi száján a selyembőrű tenyerét, — miközben vékony ujjai arcát csiklandozzák...

— Hát bizony, mit tagadjuk, nem tud kegyelmed csókolni...

— Nagyasszonyom, kérem kegyelmedet, ne szőljon emígyen hozzám! — fakadt ki remegve Frater Johannes, — az arca forró biborban ég.

— Ne pironkodjék azért tisztelendő atyám, kegyelmeteknek is ismerni kell a szerelmet, az isteni szerelmet, — és aztán higgye meg nekem, az Urnak se lehet visszatetszó a földi szerelem, hiszen olyan gyönyörűséges az!

— Nagyasszonyom, nekem még soha nem beszélének ilyen dolgokról...

Alig hinném, hogy még sohse hallott volna szerelemtől hosszú életében...

— Nem vala nekem mindeig ideig hosszú életem, 18 nyarat érttem csak meg.

— Jaj, hát kegyelmed olyan fiatal még?

Megfogta a kezét, kemény, akaratos szorítással és kihúzta a holdfényre. Frater Johannes a holdvilágtól, meg ösztönös szeméremből lehunyta a szemét és arca biboros volt, ajkai pirosan vonaglottak.

A nő hallgatva nézte, a barát hallotta, hogy hevesebben lélegzik, érezte meleg és illatos lehelletét arcán. Megrezsent. A nő vé-

kony ujjai a hegyes körmökkel lassan érintették arcát. Puhán simogatta, végig tapogatta magas homlokát, lehunytt szemét, égő orcáját, meleg ajkai, a kisujjának körmét szinte ajkai közé furta, a barát a fogain érezte az éles, vékony körmöt. Lejebb siklott a varázsló kéz, a barát nyakát simította körül...

— Mit... csinál velem... kegyelmed... — hebegte szédülve a barát.

— Milyen szép fiu vagy te! — felelt egy forró sugár.

Frater Johannes szabadulni akar a babonázó kéztől, megfogja reszkető kezével, de már a másik kéz is a fejét simítja, mintha két csalogató éjféli lidérc környékeznék... Nem akarja hagyni... heves mozdulatok... vad ölelés... birkózás... a barát két karral szorítja a nő testét, törli a derekát... nem is szabadulni akar már... nem tudja, mit akar... káprázó szemmel lecsuszni látja a selymet, szakadni az aranycipkét az asszony válláról... arcába hull az ezüstös hajhullám, mint valami selymes lehellet... forró és bársonyos testet érez, illatozót, párasat... csodálatos, fehér, sima gömbölyűségek, lihegő keble és lihegő lélegzete... maró csókja, reszkető ölelése... örület forr a barátban, vad erő feszül minden idegében, hörög és tobzódik és tépve ragagja és csókban harapja a fehér tagokat, melyeken rózsás foltok égnek... és az asszony hisztériás, kacagó nyögése regés éjszakai szimfóniába olvad a bokorban fuvolózó és csipogó és csattogó fülemüle dalával...

*

Frater Johannes másolópolca előtt ül, fejét két kezébe támasztva. A vastagfalu kis ablakon széles, meleg, pompás kékében dől be a napsugár. Kint fecskék suhannak el az ablak előtt, talán bucsuzni akarnak... nemsokára elköltöznek... és akkor itt lent a dombvidék fehér és halott lesz, mint valami megmeredt tejtenger, amiről gyermekmeséiben hallott...

Frater Bernhardus hajlik föléje. — Mi baj bánt, testvérem az Urban? — szól. — Szárnyaszegetten ülsz emíten és szomorúság beszél belőled.

A fiatal barát felemeli fejét és ránéz. Az arca sápadt, a szája fáradt és kékes színű, parázsos szem körül mély, szürke karikák.

(Vége a 18. oldalón)

A feladott csata

— Irta: Barna Károly. — Eredeti kézirat. —

I.

A Tükör-ucca végén állt a zöld-lámpás ház. Odatódultak seregestől a fiatalemberek, mint egy sötét, végtelen sáskahad. A szalón összes divánjait ellepték és a gyávábbak sugdolódzva, a merészebbek hangosan csevegtek. A zongorás vig és szomoru nótákat játszott, sőt néha olyan szomoruakat, hogy az embernek összehúzódott savanykásan a szájürege, mintha ecetet nyelt volna...

— Egy tangót, mester! — dirigálta egy hosszú, csinos arcú, kellemes hangú leány. A mester valami végtelenül melanchólikus tangóba kezdett, amely végigbizsergett az ember idegein, mint egy raj fekete hangya.

A hosszú, dacosarcú leány hozzásimult egy kis négerarcú másik leányhoz és egymásratarpadtan tangózni kezdtek. Pokoli látvány volt a szemnek ez a halálosan bágyadt tánc, ezek a lappangva felsurlódó kurta szoknácskák, az előlatszódó fehér combok. A két kis kemény, kerek has egymásra feszült, a keblek egymásra préselődtek.

A tangóból átmenet nélküli vad nigger charleston lett. A lábak konvulzíven kapálózni kezdtek, a szoknyák ide-oda lengtek a combokon...

Azután csend lett, hogy egy lehellő gombostűt is meg lehetett volna hallani. A karcsú, dacos, fiustestű lány leült a tükör alatt lévő fotelbe és belemeredt a cigarettafüstbe. Egy szőke, nyurga, ügyetlen fiu odasompolygott hozzá, alázatosan, gyáván és hosszan megcsókolta a kezét. A leány mosolyogva nézett fel rája.

— Mi az, kisfiu?

A fiu csillogó, rajongó szemekkel surolta a bluzhasadékból ki-fehérlő apró kebleket, de ahogy a lány észrevette tekintetét, a fiu zavartan a földre nézett.

Felhallatszott a mama hangja:

— Szobára menni vagy erdejetelek haza!

— Ez egy csomó zöldképű, fiatal legénykének szólt, akik riadtan huzódtak össze a sarokban.

A szőke fiu megfogta a leány kezét és kétszer-háromszor meg-

simogatta, azután halkán, kérőleg mondta:

— Menjünk mi is.

A leány felkelt és kivette szájából a cigarettát.

— Nem bánom. Menjen csak előre.

A fiu kilépett az udvarra. A leány szobája úgy fénylett előtte, mint egy tündérbarlang. Piros, mágikus fény áradt belőle, mint egy izzó vaskohóból...

A leány már jött is és bementek ketten a szobába. A leány leguggolt a kályha elé és fát tett a tűzre. A szőke fiu álmodozva, boldogan nézte a tűz előtt guggoló leányt, azután hirtelen a lány mellé kuporodott a szőnyegre és belemeredt a tűzbe. Olyan otthonosan érezte magát ebben a kis szerelem-fészekben és szeretete volna, ha ez mindig így lenne. Maga mellett érezte a leány feszes, meleg testét, az érzéki illatot a barna, borzas hajából és szinte elfelejtette, hogy miért jött...

II.

A leány leült az ágya szélére és mosolyogva nézett a fiura. A fiunak ez a mosoly a szívére ment, olyan kedves volt.

Ekkor már vetkőződni kezdett a leány. Egymás után került le róla a ruha. A fiu rémülten észlelte magán, hogy nem jött meg a kelendő hangulat a csókcsatához. Próbálta magát tűzbe hozni, félredobni az álmodozást, próbálta falni a szemeivel a női test pazar, ingerlő vonalait, látta a lány kemény combjait, a remegő kebleket az ing mögött, de ez inkább zavarba hozta, mint tűzbe. Sokkal inkább szeretete ezt a leányt, semminthogy csupán csak kéjes eszközt lásson benne. Hisz rögtön tűzbe jött volna, ha ő is úgy tett volna a leánnyal, mint a többi férfi, akik merészen lefogdoszták őt, megsimogatták, megpaskolták. De ő annyira szeretete, tisztelte ezt a leányt, hogy félt szabadjára engedni a kék gyeplőit.

A leány mellé bujt és gyáván, tévován simogatta selymes bőrét, mely úgy megbizsergette ujjai hegyét, mint egy villanyozó áram. Keze lesiklott a hátán, le a formás

farig, ahol megállapodott. De míg bensőjében a legfajatlanabb gondolatok szállkostak, külsőleg hideg maradt, mert nem merte gondolatait átvinni a tétbe.

A szerelmi csata közepén hirtelen elfáradt, az utolsó tüze is nyomtalanul lelohadt és kimerülve, lihegve pihent a lány oldalán, aki bosszankodva, csodálkozva és mégis gyengéden mosolyogva nézett a fiura, aki ilyen váratlanul feladta a csatát, amikor már majdnem megnyerte. A fiu zavart volt, dühös saját magára, hogy nem volt képes beosztani az erejét, szégyenkezett, de óvakodott ezt megmutatni. Letörölte homlokát.

— Mi van magával?

— Nem tudom, mi van velem! Ezt nem értem. Hisz napközben annyiszor jövök tűzbe, ha egy-egy sietős, formás lánykát látok az uccán, avagy egy aktképet egy trafikos boltban. És ha előttem áll a valóság, akkor hirtelen zavarba jövök és egészen másra gondolok.

— Nem szabad ilyenkor másra gondolnia, kisfiu. Koncentrálnia kell magát. És ne siessen úgy, ráér...

A fiu lecsüggesztette a fejét.

— Aztán meg az is nagyban hozzájárul, — suttozta elgondolkodva, hogy maga nekem nem közönyös, én magát szeretem és mindig meghatódok, ha magam előtt tudom. Ez is hozzájárul.

Gyengéden, hódoló alázattal megcsókolta a leány borzas, átizzadt haját...

A leány ekkor már a tükör előtt állt és csinosította magát. Amire határozottan nem volt szüksége. Ezt a dacos, konok fiuracot a rejtelmes pikantériájával el lehetett fogadni akárhogy. És a fiu érezte, hogy leginkább ezt a fejet szereti rajtá. És lehet, hogy ez is oka annak, hogy...

A szobában izzóan égett a mágikus fény, mint egy reszkető, áttetsző, bíbor vércsepp.

Ez a hely

a mia
Krém
számá-
ra va

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám,

BIRO JOLAN

H. A. Z. A. S. S. A. G. A.

— Regény —

(5)

Odabenn különösen néztek össze az emberek. Az egyik meg is kérdezte Sallaytól:

— Te. Ez az ember talán csak nem azért ment el, mert...?

Sallay zavartan nézett rá és nagyon bizonytalan hangon azt mondta:

— Ugyan kérlek, hova gondolsz?

De egy gyors és készakarva ijedt mozdulattal már el is indult az átellenes ajtó felé. Amikor kiment a szomszéd szobába, a szája körül egyetlen halvány, elégtlen, kegyetlen kis mosoly játszadozott.

*

Mikor Gedeon a kaszinó kapuja előtt be akart szállni az autójába, egy kis szánt pillantott meg, két fekete lóval, amint ott ácsorgott az ő autója mellett. Megismerte benne a tegnapi kocsit, azt, amelyik a feleségét házahozta, megkérdezte a soffőrtől:

— Kié ez a szánkó, Mihály?

— A Sallay hadnagyuré — felelt a soffőr.

Gedeonnak nagyot roppant a kezében a botja. Olyan rettenetes indulattal markolta meg, hogy szilánkokra törtött. Bent a kocsiiban félig eszméletlenül nyult el az ülésen.

XII.

Hét csillag a fekete éjszakában. Messziről, mintha a hegynek hét ragyogó, tüzes szeme pislogna. A kanyargós, meredek hegyi uton úgy kapaszkodott fel hét égő fáklya konflis kocsis. Mindenkinek a bakjára oda volt tűzve egy lobogó petróleumfáklya, minden kocsinak égtek a lámpái és a girhes lovak kimerülten, vánnyadtan cammogtak.

Az első kocsiiban ketten ültek, összeölelkezve, mindenik egy pezsgőüveget szorongatott a kezében és néha kedveskedően kínálva nyujtogatta a másik felé. A többi kocsiból vidám, zavaros, hangos muzsika harsogott: ezekbe cigá-

nyok ültek, párosával. Az elsőben a primás egy szomorú nótát játszott egy kontrással, borzasztóan meghatottan, a másodikban egy terces egy operettkeringőn kísérletezett a cimborájával, a harmadikban a cimbalmos gyorscsárdást pengetett a legörületesebb tempóban és így ment ez tovább az utolsó kocsig, ahol a nagybőgős ült egyedül és szivbemászó kurucnótákkal iparkodott megnyerni a kocsisa tetszését. A nem egészen összhangzatos hangverseny foslányai pajkosan bukdácsoltak a fenyők közt és a tiszta levegőben élesen hullámoztak föl csaknem a csillagokig.

A vezető kocsis egyszer csak megállt. Az egyik benneülő föl-emelkedett és tele torokkal harsogta bele az éjszakába:

— Ácsi, fogjátok be a szátokat! Elég volt a marhaskodásból! Most el fogunk játszani egy szép magyar nótát, a legszebbet, a legszomorubbát, de úgy, hogy ha felülről hallgatná valaki, azt higye, hogy az angyalok rendeznek sétatüntet valamelyik égi nagyságának. Gyerünk.

Igy értek fel a hegyoldali házig.

A kapus ijedten nyitott ajtót. Az első kocsirol két ur szállt le, egy kicsit mind a ketten ingadozva.

Az egyik egy nagy, magas szőke ember katonasapkát viselt, föloldalt a jobb szemére vágva és egy szűk huszárköponyeg akart szét-pattanitermetes alakján. Ez Gedeon Péter volt.

A másodikban, akinek a vállán panyókásan lógott egy sötétszínű, prémes télikabát és hatalmas keménykalapban tűnt el fejének jó része, alig lehetett fölismerni Sallay hadnagyot.

— A nagyságos asszony már lefeküdt? — kérdezte a folyosó ajtajában Péter. — Jelentsd be neki Gedeon Péter urat és mondd meg, hogy szívesen látja egy pohár pezsgőre. Különb... ne menj sehova. Majd megyünk mi.

A cigányokat beparancsolta maga után és aztán Sallayval s a cigányokkal nekivágott az emeleti folyosónak. A legutolsó ajtó előtt megállt a menet: Gedeon Péter csendet intett és titokzatosan mosolygott.

— Itt alszik. — sugta Sallaynak és aztán intett a cigányoknak, hogy kezdhettek.

A banda rázendített és Gedeon olyan elégtlen arcot vágott és olyan szentimentálisat, mintha ő lenne a világ legpajkosabb, legkönnyelműbb és leggálansabb szeladonja.

Az éjjeli zene után lementek a nagy, kivilágított fölszíni ebédlőbe. Sallay beült egy termetes karosszékekbe, nyakig süppedt benne, lehunyta a szemét és halkan összepengette a sarkantyuját. Gedeon megállt előtte és kissé ingadozva egy pezsgős-üveggel csárdást táncolt.

— Ez az élet, hebegte fátyolos szemmel. Ez... így... ejhaj, hogy minden piros legyen az ember szeme előtt az örömtől... Örülni kell az életnek, pajtás addig, amíg szép... és inni... inni... inni...

Koccintottak. Gedeon szilajul vágta a kandalló párkányához az üres poharat.

— Szeretsz cimborá? — hörögte roskadozó térdrel Sallay felé.

Sallay mosolygott.

— Hogyne. Nagyon szeretlek.

— Látod én is. Én... egészen máig nem is tudtam, hogy te ilyen pompás fickó vagy! Kamerád... mert én is voltam ám huszár... kamerád, ez a mai nap nekünk virrad! Kamerád... egy pohárral az egészségedre!

Ittak. Gedeonnak már a torkában csuklott az ital. Sallay mereven nézte az emeleti ajtót.

Egyszer csak fölugrott, haptákba vágta magát és mosolyogva meghajította a fejét. Gedeon egy kicsit nehezen, de végül is eredményel, megfordult a tengelye körül.

Az ajtóban egy könnyű, fehér, omlatag pongyolában ott állott ijedt,

meglepett arccal Jolán. Talán al-
mából zavarták föl, mert az arca
szokatlan pirosra volt gyulva és
a szemei tündökölve ragyogtak.
Testhez simuló, fehér ruhája úgy
ölelte át gyönyörű, rugalmas testét,
mintha az egyetlen takaró lenne a
lányos, fehér tagokon.

Sallay nagy szemekkel nézte a
kiváncsos asszonyt, úgy vélte, hogy
a könnyű pongyola alatt nincs
semmi, csak az asszony puha,
selymes bőre, aminek minden kis
részét egykor az ő szája fogja
végigcsókolni. A pongyola elől
kissé jobban ki volt vágva a kel-
leténél és alatta duzzadva huzó-
dott meg a két lsteni, gyönyörű
márványkebel, mely oly tökéletes
szépséget rejtett magában, hogy
Sallaynak meg kellett fogódzkodni,
hogy az asszonyhoz ne rohanjon
és lábai elé ne boruljon.

Jolán ijedten csapta össze a ke-
zeit:

— Szent Isten, mi történt ma-
gukkal, Péter?

Péter odatáncolt eléje.

— Drágám, egy kedves cimbo-
rámmal találkoztam ma este oda-
lenn, aztán... egy kicsit elszórakoz-
tunk... de a pezsgőt nem ittuk
mind meg... neked is hoztunk szí-
vem... parancsolj...

Jolán eltaszította magától a tele
pezsgős poharat.

— Péter, én nem ismerek reád,
— mondta. — Én még sohasem lát-
talak tégedet így.

Gedeon fuldokolva nevetett.

— Kedvesem, én azon vagyok,
hogy a feleségem minden oldalam-
ról megismerjen.

Jolán odalépett Sallayhoz. Halk
szemrehányással mondta.

— Nem szép, hogy így berugatta
Pétert.

Sallay elhárította magától a vá-
dat.

— Nem én itattam őt, ő itatott
engem. Arról nem tehetek, ha a
dolog nem egészen úgy sikerült,
mint ő akarta.

Jolán beleültette az urát egy ka-
rosszékbé.

— Így, ülél bele ide és most
már ne mozdulj. Ezt az üveg pez-
sgőt elveszem előled, többet nem
szabad inni ma este. Itt fogsz ülni
és csendesén hallgatni fogod a
szép cigánymuzsikát.

Gedeon megadólag engedelmes-
kedett. Beült az óriási karosszékbé
és elnyújtotta jól, kényelmesen a
lábait, bólogatott a fejével, mosoly-
gott, nehezen, könnyesen pislogott
szét, néha felcuklott, szóval töké-

letesen, pompásan, művészileg ré-
szeg volt.

— Ugy volt a dolog, amint ő
mondja — magyarázta Sallay a
kandalló mellett Jolánnak. — A
kaszinóban meghívott egy üveg
pezsgőre engem és Boronkay had-
nagyot, az egy üvegből lett kettő
is, később a nyakunkba vettük a
a várost, végigkávéháztuk a fő-
uccát, egy helyen elcsíptük a ci-
gányt, Boronkay lemaradt valahol
és a végén Péternek az az esz-
méje támadt, hogy éjjeli zenét
fog adni magának. Így jutottunk
el ide.

Jolán elmélázva mondta:

— Soha nem láttam így az ura-
mat.

— Nézze csak, már alszik is.

Csakugyan, Gedeon nagyokat
bólogatott és a nevető, részeg sze-
me egészen eltűnt a pillái alatt. A
feje a mellére bukott, még csuk-
lott, fujt, lihegett egy-kettőt, aztán
ugy maradt mozdulatlanul, vörösré
gyulladt arccal.

— Alszik — sugta az asszony.
Egy pillanatig elgondolkozva nézte
az urát, aztán halkan odaszólt
Sallaynak:

— Küldje el a cigányt.

Sallay felugrott, odament a pri-
máshoz, egy bankót nyomott a ke-
zébe és azt mondta.

— Takarodjatok innen, de rö-
gön. Egy kocsit hagyjatok itt ne-
kem, a többi mehet. Menjete, menjete szaporán, egy mukkanás
nélkül.

A cigányhad elkotródott. Hárman
maradtak.

Gedeon, mikor elült a muzsika,
felnézett.

— A cigány... — hörögte de
többet nem tudott mondani.

Sallay odahajolt a füléhez:

— Hagyd őket, most pihennek.
Majd később.

A részeg ember beleegyezőleg
bólintott, aztán nyugodtan aludt
tovább.

— Nézze Sallay — mondta Jo-
lán a hadnagynak — az uramat
hagyjuk, hadd aludjék. Mi majd
átmegyünk a szalónba, hiszen
maga ugyanis most van nálunk vi-
zilbe.

— Szép kis vizit, mondhatom —
dörmögte a katona.

Jolán fölgyújtotta a szomszéd
szobában a villanyt és átmentek.
Mielőtt behuzta volna az ajtót
maga után, eszébe jutott valami.
Visszament, eloltotta a lámpát.

— Hogy jobban tudjon aludni
— mondta magyarázólag. — No

nem azért, mert a férjnek jól ke-
aludnia, ha a felesége éjjel utá-
egy eleven huszártisztel tárgya-
hanem azért, kell jól aludnia, hog-
másnap ne legyen gyűrött, szekán-
és álmos?

— Nem találja, hogy néha
férje lumpolás nélkül is, nappal
rendes körülmények közt gyűrött
szekáns és álmos?

— Nem.

— Látja, ez kár, mert így ma-
ga közelebb lenne hozzám, al-
talán nem tartozom a gyűrött
szekánsak és álmosak fajtájához?

— Hogy lehet az, hogy mag-
ilyen józan?

— Mert egyszerre nem lehet a
ember kétféle irányban részeg. É-
pedig régóta, nagyon régóta, fá-
dalmasan és makacsul részeg va-
gyok.

— Nem Értem.

— Erti, tudja, csak nem mer rá
gondolni. Ez az én részegségem
egy nagy elfulladás, egy eszmé-
letlen reszketés a maga iránti kö-
nyörgő szerelemben, egy nagy
folytonos, elképzelt tobzódás anna-
a lehetőségén...

Jolán hevesen közbevágott:

— Mi köztünk semmi sem le-
hetséges.

A katona hangja ünnepélyesen
csengett:

— Jolán. Most itt ülünk ketten
egymással szemben és lesütjük a
szemünket, mert félünk, hogy ös-
szesvillan és egymást perzseli meg.
Itt ülünk és nem merjük kimon-
dani azt, ami fojtogat bennünk
itt belül. Itt ülünk és a szomszéd
szobában horkol egy kellemetlen
butordarab, amit beállítanak egy
fölséges asszony életébe, úgy, hogy
mindennek utjába legyen és ráir-
ják: férj. Illik ide egy ember, ak-
bortól fuldoklik és egy megcsón-
tosodott ostobaságot hord a nyé-
kán, amit ő fejnek nevez? Mi az
ami a szomszéd szobában mégis
megtiltja annak a két embernek
hogy egymáshoz szédüljön?

Jolán bizonytalanul mondta:

— A tiszteségérzet.

A katona átült a diványra, az
asszony mellé, egészen közel hoz-
zá. Jolán nem ellenkezett. Gyöngé-
kis szédületet érzett és bizonyta-
lan, kedves melegséget a szíve
körüli. Mintha egyszerre csöndesen
minden csöpp vére útnak indulna
a szívéből valakihez, szerelmet vi-
vön.

jól ke
l utá
tárgya
a, hog
zekán
néha
nappe
gyűröt

Sallay az asszony háta mögött felkőnyökölt a divány támlájára, úgy hogy az ajka csaknem az asszony füle mögött volt. A fehér, vékony pongyolán át szinte érzett a drága asszonyi test melegének lüktetése és a sebtében felrakott éjjeli frizura valami enyhe, bolondító illatot kergetett a hadnagy orrába.

gy me
m, ak
üröttek
ájához

— Öt perc múlva a mellemen lesz a szőke feje — gondolta most, alvolyogva magában. Aztán egyszerre indokolatlanul tegezni kezdte az asszonyt:

mag
hehet a
zeg. E
ta, fá
zeg va

— A véres sebemet hoztam ide hozzád, nagyságos asszonyom. Az éretted vérező sebemet és a most is fájó szívemet. Egyszer már bele-roskadtam a halál karjaiba, mert az életem szomorú volt és vigasztalás csak egy van ezen a nagy világon, minden ellen csak egy: a szerelem. Én nem kérek tőled alamizsnát, asszonyom, csak azt, hogy egyszer készakarva, álmodón hajtsd a mellemre a fejed.

mer rá
gségen
eszmé
nti kö
nagy
anna

Jolán mozdulatlanul bámult bele a csillárba.

olt:
sem le

— Ostobaságokat beszél — mondta halkán — és goromba. Megérdemelné, hogy itt hagyjam.

élyesen

De azért meg sem mozdult.

ketten
üljük
gy ősz
eli meg
kimon
ününke
omszéd
metlen
ak egy
y, hog
és ráir
er, ak
egcsom
a nyá
Mi az
mégit
pernek
?

A katona rendületlenül folytatta:

— Itt ülsz mellettem, előttem... a fejed olyan közel, hogy egy halálos öleléssel örökre magamhoz szoríthatnám. Idetépém az ajkaidat hozzám és szagatnám róla a világ legszebb, legdrágább virágjait: a te csókjaidat. De nem bánlak asszonyom, mert azt akarom, hogy te hajtsd ide a gyönyörű fejedet hozzám. Nem az én ostoba, erőszakos férfiölelésem ereje alatt borulj rám, hanem mert te is úgy akarod. Ha kedved van, most állj fel e mellől a részeg katona mellől, aki egyszer már csaknem elvérzett érted. Állj fel és szaladj el tőle messze és sose lásd többet az izzó szemét. Mert ha most itt maradsz és elbódulsz az én lihegő szerelmemben, soha sem szabadulsz a karomból többé, hozzám fogsz tartozni a véreddel, a sziveddel, a lelkeddel... és a testeddel, asszonyom. Azzal a gyönyörű testtel, amely az enyém lesz és amelynek csak én leszek a korlátlan ura. Mert Jolán, olyan a tested, hogy az nem való szürke szeretkezésekre. A te testedet arra teremtette az Isten, hogy azal' tüzes szeretőket szeress!

ra, az
el hoz
gyöngé
zonyte
szive
ndesen
ndulne
met vi

Az égő lehelete ott perzselte a

kócos fürtöket az asszony nyakán.

Jolán lehunyta a szemét és odahajította a fejét a szép, világoskék huszáratillára. Érezte, valami lihegte ott belül, hogy ezzel a mozdulattal elveszett asszony lesz, de a szívében rettenetes erővel féktelen vágyakozás lüktetett fel és a feje reszketve és félig eszméletlenül billent feloldalra.

Sallay mohón tapasztotta a száját az asszony éhesen fölkinált ajkára. Aztán két karjával átölelte, a pongyola lassan lecsuszott vállairól, az ingpánt leesett és Jolán fedetlen felső testtel lihegett a férfi mellett. Majd feljebb csuszott a kereveten, amint ölelte a férfit, lábai lassan szétnyíltak és a férfi átölelte bársonyos ülepét, a meztelenen hust. Az asszony felnyögött a kéjben és még közelebb simult a férfihez. Eközben a combjain is szétnyílt a könnyű kis pongyola és a férfi hirtelen átnyalábolta, végigfektette a diványon, mint egy tehetetlen bábút és letérdelt előtte. Ott feküdt a legistenibb asszony teljes pompájában és testének nem volt oly része, amit a tüzes férfijak ne érintett volna. És az asszony türt, nem ellenkezett. Oly jól esett neki a Férfi, a friss, új Ember, akit még nem ismer, de akit végtelenül szeret. És várta a kéjt, a teljes kielégülést... de ez késett...

A lélegzetelállító, reszkető csöndben a férfi hangja muzsikált föl elsőnek.

— Most elbocsátlak. Fölmég a szobádba. Igen?

— Az asszony öntudat nélkül bólintott:

— Igen.

— Felmég a szobádba és a lépcsőkön elotlod a villanyt, hogy a folyosón sötét legyen. Felmég és odafönt várni fogsz engem.

Jolán nem mert ránézni.

— Igen.

— Csend van, mindenütt aluszak... és a szobádban... ma este, úgy fogsz várni engem... úgy... mint ha az urad volnék. Igen?

Az asszony felnyögött:

— Igen.

A katona hangja diadalmasra csattant:

— A nászunkat üljük meg ma asszonyom. Ez lesz az első ölelése, ez lesz az első csókod, nem pedig az, amit egy nyomorult estén odavetettél annak a másiknak.

Ez lesz az első csókod és ettől fogva mind, mind a többi az enyém. Menj, szívem.

Az asszony fölállott. Kiment a fehérfüggönyös ajtón, mely a lépcsőházba vezetett. Sallay elégtelen nézett utána.

Fölállt, összepengette a sarkantyuját, épp úgy, mint mikor a kasszinóban nyereséggel állt fel a bakkasztal mellől. Egy percig hallgatódzott.

Az ebédlőből nem hallatszott semmi nesz.

— Hogy alszik ez az állat — gondolta mély megvetéssel, de arra is gondolt, jó lenne azért megnézni, csakugyan olyan mélyen alszik-e?

De nyomban elvetette a gondolatát.

— Még fel találok ébreszteni.

És lassan, mintha az asszony-nak időt akarna adni, hogy a szobájában apró előkészületeket tessen, valójában azonban azért lassan, hogy elrejtse maga előtt is a szorongását, megindult a lépcsőházi ajtó felé. Kinyitotta és gyorsan behúzta maga után. Aztán elvakultan állott meg. Pokoli, fekete sötétség ölelte körül. Csak a kapu felől borongott hívogató, derengő, enyhe éjszakai világosság.

Ott állott egy pillanatig a sötétben. Egy rezdülésnyi hang nem szántott végig a csenden, az éjszaka bágyadtan húzta végig fekete uszályát az elhagyott folyosón s az asszony szobája felé áthatlan sötétség nyújtózott el. Sallaynak az atillája alatt nyugtalanul mozdult meg a szíve.

Egyszer, hosszunadrágos diák korában, életében először, egy zaklatott és forró éjszakán, reszkető inakkal settenkedett fel odahaza a francia nevelő kisasszony szobájába, vágytól és félelemtől szűkülve, a torkát akkor éppen ilyenforma ismeretlen gyönyörűségek és ismeretlen félelmek szorongatták, mint most.

(Folytatjuk.)

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatlapok raktáron, olcsó árak mellett. 28-10

Egy különös gróf tanítványa

Eredeti kézirat. — Irta: Barna Károly

Egy érdekes, aktuális problémát fejteget ez a bizarr, különös és helyenkint valószínűtlen novella.

Csodaszép nyár volt. A kis fehér villa körül méregzöld platánok zugtak szerelemről, csókról és mámorról. A madarak, megannyi pirinyó zenélőgép, teli tüdővel csiripeltek.

A fehér terrasszon egy kislány állt valami piroskötésű könyvvel a kezében. Fehér, kurta ruhácska volt rajta, hogy a bugyi egy kissé kilátszott, derekán vörös lakköv, fekete hajában nagy vörös másni. Zoknit és szandált viselt.

Ledült a szalmaszékek egyikére, egymásra vetette merészvű lábait és olvasgatni kezdett, de közben óriási ásitásai elárulták, hogy nem nagyon érdekli a könyv. Egyszerű, gyermekes történetek voltak ezek és a kislány valami más után vágyott, valami szokatlan olvasmány után, amelyben hemzsegnek a sorok meleg titkokról, szerelmes férfiakról és asszonyokról és ölelésekről.

— Cuni, itt a zongoratanár, — hangzott a mama hívása a szalonból.

Cuni lassan felállt, letette könyvét a kerti nádfonatu asztalkára és gyors pillantást vetett kis kezitükrébe. Megigazította az engedetlen göndör fürtöket, végigdörzsölte szemöldökeit és kis piros nyelvvel megnedvesítette ajkait. Nagyon meg volt elégedve azzal a bájos, kreolos arcocskával, amely rámosolygott a fényes üveglapról.

A szőke, szemüveges Heltai, a zongoratanár, már ott ült a dióbarna zongora előtt, egymásra vetett lábakkal. A selyemzokni bokáig elővillant, a nyakkendőt egy elegáns tű fogta össze. Egyáltalán fess és csinos férfi volt ez a Heltai, olyan, amilyenről a lányok ábrándoznak naplójukban.

— Kezeit csókolom, kisaszszony.

Ajkaihoz emelte a kis fehér, karcsu, arisztokratikus kezecskét. A leány összevont szemöldökkel nézett a szőke zongoratanárra.

— Magának Cuni vagyok, mondtam már annyiszor!

— Cuni! — ismételte boldogan sóhajtván a fiatalember és még mindig a lány kezét fogta.

— Mit sóhajt? — kérdezte kacéran, de érdeklődéssel Cuni és megszorította a férfi kezét.

— Eh, semmi! — legyintett észbekapva a szőke fiú és gyorsan a zongorához lépett. Felcsapta fedelét és erősen belevágott a billentyűkbe.

— Hagyja most ezt a gyerekséget, — mondta Cuni hirtelen és letolta Heltai kezét a fehér elefántcsontokról. — Hagyja most, ráér! Beszélni akarok magával...

Hangjában volt valami meleg, fátyolos remegés, úgyhogy Heltai meglepetten kapta fel fejét.

Cuni egy ideig szótlanul állt a férfi oldalán, azután felemelte a kezét és ujjával beleszántott a zongoratanár dus hajába.

— Berci! Bercikém! — suttozta gyöngéden és közelebb tolta izzó, kipirult arcocskáját a fiúhoz.

Heltai kutatva, hosszan a szemébe nézett a leánynak, mintha valami feleletet akart volna kiolvasni belőlük. És ekkor olyan lángoló, ígérő, kérő csillanást lelt a fekete leányszemekben, hogy hirtelen úgy érezte, hogy a kis taburin, amin ült, fekete mesetál-tossá vált, mely elviszi őket a rózsaszín felhők fölé. És a másik pillanatban átkarolta Cunit és lehúzta a térdeire.

A leány remegve beléje kapaszkodott és kis kerek kebleit Heltai vállához szorította. Feketefürtű fejcskéje a férfi szája előtt lebegett, kicsattanó, nedves, meggypiros ajakkal, csillogó, lázas nagy fekete szemekkel.

Heltai áhítatos vadsággal tapasztotta ajkát az égő szemhéjakra és végigcsókolta a remegő, hosszú pillákat. Keze eltévedt a puha, ruganyos leánytesten, végigtapogatta a kis mellhalmokat, lesiklott a két kerek combra és felseperte rajtuk a szoknyácskát. A bugyi fehérén fénylett, rajta a rózsáskék színárnyalatú apró gombok, amelyek elcsukták a forró kis menyországot, az érintetlen apró angyalkát a fekete göndör hajjal...

— De Cuni, az isten szerelmére, — hallatszott Csapóné megbotránkozott hangja. A molett, jóképű

mama elszörnyűködve csapta össze a kezét:

— Heltai ur, ezt nem tételeztem volna fel magáról! Egy ártatlan gyermeknek elcsavarta a fejét! Heltai, maga nem uriember!

Heltai bűnbánóan csüggesztette le fejét, két kezét egymásba tette és malmozni kezdett hüvelykujjával.

Cuni villámgyorsan felugrott a térdeiről és a tükörhöz rohanva, megigazította haját.

— Ugyan mama, — mondotta szemrehányóan, — hisz nem szabad olyan kicsinyesnek lenni. Egy pár csók semmiség, amittől még nem zökken ki a világ menete. Te se csináltad másként, amikor fiatal voltál.

— En? — szörnyűködött Csapóné és szemei villámokat szórta. — Cuni, te nem is vagy a lányom, ha ilyeneket mondasz!

Cuni kinyitotta a sarokban álló női íróasztal középső nagy fiókját. Mialatt keresgélt, egy zöld bársonykötésű, fakó könyv akadt kezébe, amit előmutatva, diadalmasan mondta:

— Nézd, anyuci, ezzel a te leánykori naplóddal fogom bebizonysítani, hogy mégis a te lányod vagyok! Majd felolvasok néhány sort, amit...

— Nem! Nem szükséges! — mondta ijedten, lesujtva, megfőzve a szegény mama...

II.

Csapóék villája a városon kívül feküdt, egy meredek hegy alján, mely úgy emelkedett a város fölé, mint egy kopasz aggastyán. De lent az alján, a Csapóék villája mögött sűrű tölgyfaerdő terült el, amelybe Cuni sohasem mert behatolni, mert félt a bensejében lakozó rejtelmektől. Félt az erdei manóktól, a hegyi szellemektől és a mocsárlidércektől, amelyeket némi éjjeleken libegni, ugrándozni látott az erdő sötét bársonyában.

Cuni egyszer fönt járt a padlásán és valami elfelejtett, színeha-gyott mesekönyvet keresett az öreg karosszékek, lekopott, kiugró réz-

sodronyos diványok és porlepte olajképek között. És ekkor véletlenül kitekintett a padlásablakon, melyen egy sáv napsugár csordult be. Maga előtt látva a tölgyerdőt és egy tisztáson egy öreg, eldugott vadászkastélyt, amelyet körülfont a romantika. A déli oldal-szárnyán egy négyszögletű, tompa torony emelkedett a magasba és az ablakok művészies, színes festményei ide csillantak. Egy széles márványlépcső vezetett a kaputól a kertbe, az ősrégi, zöldmohás fák közé. Egy ezüstpergetésű szökőkút csillogó vizgyöngyöket szórt széjjel...

A kis Anni lerohant a padlás csigalépcsőjén és beleütközött Ágnesbe, az öreg cselédbe.

— Ágnes, miféle kastély az abban az erdőben? Eddig nem is tudtam erről.

— Boronkay grófé az a kastély. Cuni lebiggyesztette ajkait.

— Azt hittem, valami erdei manóé, — mondta lekicsinylően.

Az öreg Agáta komolyan nézett a leányra.

— Rosszabb az egy erdei manónál is, nagyságos kisasszonyka.

Szólt és tétován, imbolyogva elcsoszogott.

III.

A hold magasán könyökölt az égen. Csapóék kertjében egy homályos alak járt és felnézett az egyik ablakra, amely mögött barátságos, zöldernyővel tompított villanyfény folydogált.

Egy apró kavics koppanva hullt arra az ablakra és valami karcsú leány szökött fel a függöny mögül...

Cuni végigsusztalta paplanján a könyvet, amiből épp valami rablói történetet olvasott és kibújt ágyából. Gyönyörű, finom, alsóruhával gyéren fedett testtel odarohant az ablakhoz, félrehúzta a fehér, lilaszallaggal összefogott függönyöket és kinyitotta az ablakot. Kikönyökölt.

— Berci, te vagy?

— Igen!

— Szervusz!

— Szervusz! Meg fogsz hülni, Cuni, meglátod!

— Ne félj, melegen van.

Egy sötét tárgy hullt a szobába, egy apró, sötét csomagocská. Cuni ujjacskáit lázas izgalommal boгоzták ki a gomolyagot. Finom

kötélhágcsó volt, amit Heltai Berci feldobott.

A bátor leány megkötötte a hágcsó végét az ablakkeresztbe és ledobta a többi. Azután sietősen magára kapott egy bundát, bele rejtette kis leánytestét és óvatosan ráült az ablak párkányára. Szédülve nézte, ahogy Berci felkuszik hozzá, mint egy óriási, korömfekete dongó.

Berci égően, sovároghva föléje hajolt a leány és csókok özönébe fűrösztötte a leány bájos arcocskáját...

— Vedd le ezt a bundát! — kérlette Cunit.

Cuni még összéb vonta keblén a ruháját.

— Hova gondolsz?

— De hisz szeretjük egymást.

A kislány gyöngéden, alázatosan nézett Bercire és szégyenlősen, de kacéran sugta:

— Ha biztosan tudnám, hogy addig nem néznél ide, akkor egészen levelközném és gyorsan bebujnék az ágyba.

A fiut elöntötte az alattomos, éhes szenvedély...

— Nem fogok odanézni.

Elfordult, éppen szembe a tükörrel, amelyben az egész jelenetet tisztán láthatta. Ám Cuni látta ezt, mégis úgy tett, mintha nem sejtene a fiu turpiságát, gyorsan ledobta a bundát. Ott állott a szoba közepén az apró bugyiban, a testhez tapadó ingecskében. Azután nyugodtan felgombolta a csipőjén a bugyit és letolta combjain. Hófehér ülépe és domboru hasa egy szempillantásra elővillant, azután rácsuszott a bájos látványra a rövid ingecske. Berci nem bírta tovább üzni a nyugodtan szemlélő hálátlan szerepét. Megfordult és úgy kérlette Cunit.

— Cuni... az ingecskédet is vedd le...

— Szentelen!

A fiu karjaiba rántotta az engedelmes, hajlékony leányt és leszorította az ágyra. Az ing feltüremlett a kerek testen. A fiu hozzáfeszült a fiatal formákhoz.

IV.

Valami kéj költözött Cuni szívébe. Talán álmában, midőn nem tudott magáról... Vagy egy reggel, midőn kinyitotta az ablakot és átnézett a Boronkay gróf vadász-

kastélyára és odakünn déli szél fujdogált. Fájt mindene, nem okozott neki többé örömet Heltai Berci se, megunt, más után vágyott. Megszállta a démon, Bercit minden éjjel összetévesztette másvalakivel.

Boronkay grófról határozottan legenda keletkezett, amit Cuni is megtudott.

Ha egy lánynak elől rövidebb volt a szoknyája, mint hátul, azt mondták mögötte:

— Itt is azért hosszabb a péntek, mint a szombat, mert Boronkay grófnak hitt a kisasszony.

Ha egy menyecske nagyon buzgón imádkozott a rátemplomok egyik félreeső oltárképe előtt, miközben megfélemedezett, hogy vége van a vecsernyének, a rossz nyelvek készen voltak a szentenciával:

— Boronkay gróf, — mormogták.

Minden időben voltak öngyilkosok. Az igazi okáról majd a más világi bíró előtt számolnak, míg itt a városban nem akaszthatta fel magát olyan öregasszony, akinek bubánatát Boronkay gróffal ne hozták volna összefüggésbe. Az esküvőjükön pityergő kisasszonyok, a bálban táncban elszédült bakfisok, a hosszasan zongorázó belvárosi hölgyek, a bártáncosnők mind a grófra gondoltak. Azt lehetne mondani, hogy minden szomorú, vagy imádkozó nőnek ez a gróf a vőlegénye. A szűz leánykák Boronkayval fenyegették az anyjukat, akik erre nyomban sirva fakadtak. Az asszonykák férjükkal összelüzvén titokzatosan ejtették ki Boronkay nevét, mintha szerelmi viszonyuk volna vele. A kedvesüket kínzó női teremtések az ujjakkal „B” betűt karcoltak az ablakra és ez elég volt egy nap boldogtalanságához.

Hát a valóságban miként állott a gróf ügye?

A komornyikja hangosan hirdette a Csiga-biga nevű bárban, hogy előbb utóbb el kell költöznöök a városból, mert a nők „lerágják a szívüket.” Kár volt megtanítani a betűvetésre a nőket, mert azóta mindig leveleket írkálnak

Igy a komornyik.

Amde mégsem egészen így volt ez a dolog.

Igaz, hogy néhány divatos és unatkozó asszonyka kikezdett a

gróffal. Uzsonnára várták a fess arisztokratát, amikor a hátsó lépcsőnél a férjre ügyelt a megbízható cseléd! Templomokban adtak randevut.

Csak hogy Boronkay sehová se ment egyedül. A kis komornyik állott a háta mögött. Ő vette át a leselkedő, alattomos pillantásokat, amit kérdezve, kihívóan a gróf felé vetettek a nők. Nyugtázta a kézszorításokat.

Hiába adott randevut a sugárton Kornélia délután négy órára. A mély ködből csupán a komornyik apró termete és ugató kutyácskája bontakozott ki.

A cukrászdában egy óra hosszát várta őt Jolán a kerek asztal mellett. Csak a komornyik verte le cipőjéről a havat a cukrászda küszöbén.

Hiába eskette meg Aranka, hogy a fagyos folyóparton várja őt a titokzatos bérkocsival, amelyet már mindenki ismert a városban, mert ezen „szokta a nőket elszöktetni az a gróf.” Ott állott a bérkocsi, de csak a komornyik foglalt helyet a sokat tapasztalt bőrüléken. Atalainé, a csillagszemű és éjhaju örmény nő, aki hatyunkával és virágszál termétével arra látszott teremtni, hogy miatta föbelőjjék magukat a férfiak, határozottan kikötötte, hogy ma délután, amelyen meghívta, a komornyikot nem akarja látni. Erre sem a gróf, sem a komornyik nem jött el.

Ámde Atalainé nem azért volt fekete asszony, hogy egykönnyen lemondott volna a grófról. Atalai nének néha úgy világított a szeme, mint a tigris. A haját kitépte dühében. Összeszorított fogsorral nézett a hulldogáló hópolyhekre. Mintha az egész világra dühös lett volna.

V.

Ezzel a gróffal akart megismerkedni Cuni. Vajjon milyen lehet? Biztosan egészen más, mint a zongoratanárja.

És egy nap beállított a tölgyfaerdőben álló vadászkastélyba. A komornyik fogadta:

— A gróffal szeretnék beszélni.

A komornyik gunyosan nézte:

— Annyi nő mászkál egész nap ebben az erdőben. Több benne a nő néha, mint a tölgyfa.

A kislány elpirult.

— Jelentsen be! — mondta kur-tán.

— Kérem, nem kell mindjárt haragudni!

A kislány egyedül maradván körülnézett a teremben. A falak tele voltak művészi aktképekkel, olyan pózokkal, amelyek fejébe kergettek a leánynak a vért. Egyre csillogóbbak lettek a szemei, egyre melegebb lett.

Ekkor belépett a gróf. Még álarcra magúl is, (ugyanis vékony, fekete álarcot viselt a gróf) meglátta rajta a meglepetése. Cuni is meglepetve nézett rá. A fehér homlok felett szőke haj szikrázott, az arc többi részét eltakarta az álarc. Cuninak olyan ismerősnek tetszett az alakja, akár csak a Berci!

A férfi odalépett hozzá és az álarc mögül mélyen Cuni szemébe nézett, hogy a lány nem bírta kiállani a tekintetét. A Berci mégse tudná így nézni.

A gróf átölelte a gyöngy, engedelmes testet és lehajította egy heverőre. A kapcsok széttáruktak Cuni testén. Boronkay bolondosan széjjel húzdogálta az ingnyilást a szép leány kebelén és csókkal fütötte, izgatta a meleg halmokat. Bogozta a bugyit. A combok feltáruktak.

VI.

— Ki volt az első csábitód? — kérdezte zengő hangon a szőke gróf.

Cuni szemeiben kristályos könyvek bugyogtak.

— Valami hitvány, unalmas zongoratanár! Egészen más, mint te vagy!

A gróf mintha kissé megrándult volna.

— Biztosan másmilyen mint én? — kérdezte.

— Egész más! Egy közönséges zongoratanár.

Kis szünet támadt.

— És mit szólna hozzá ha kiderülne, hogy az a zongoratanár is valami gróf vagy eféle lett volna? Mit szólna ahhoz? — kérdezte rejtelmesen mosolyogva az álarc mögött Boronkay.

Cuni szemei önkénytelenül is a szőke hajra estek. Homályos sejtesek csengtek - bongtak benne, mint ezüsttrudacska kínai porcellán-pagódn.

Azán felsikoltva nekiugrott Bo-

ronkay grófnak és hirtelen rá tással letépte arcáról a maszkot. Heltai Berci arca tűnt elő.

— Berci!

— Igen, Berci! — mondta degen a gróf. — Igazán örültem, hogy saját magammal csalt meg engem, kis Cuni. Ilyen érdekes tanulságos kalandjai csak az olyan férfiaknak lehetnek, akiknek egyetlen életcéljük a nő, a nő meghódítása, a nő tanulmányozása, a nők kiismerése. Egyszer fűszere segéd vagyok, máskor a raputai maharadzsa, néha levélhordó, majd meg orosz nagyherceg. Ki tudja, vajjon Boronkay gróf a valódi nevem? Ki tudja, hogy nem-e egyiptomi fáraó, azték, avagy inka napisten utód vagyok, aki női testeken vonul diadalszekerével.

— És most adieu, kis Cuni!

Cuni térdre vetette magát a szép férfi előtt, aki most mégis egészen más volt, mint a szemüveges Heltai tanár, egészen más volt.

— Maradjon nálam, mindig velem, könyörgöm, akarom, parancsolom, koldusmódra kérem!

A férfi mosolyogva szemlélte fetregő Cunit.

— Nem kis Salamander! Tudod-e, hogy én olyan vagyok, mint chaméléon, aki mindig más színű, mert mindig más és más színű kell alkalmazkodnia. És nemcsak én vagyok olyan, hanem a többi férfi is.

És lássa kislány ezért nem szerethetem, csupán csak egyedül magát és nem maradhatok mindig maga mellett, mert a vérem virágról-virágra visz, mint a könnyek mü lepkét, lássa, mi férfiak ilyenek vagyunk és maguk nők és mások. A maguk vére is férfiről férfire hajt és maguk is épúgy esnek a kísértésekben mint mi férfiak.

És ezért nem szabad egymásnak szemrehányást a hazugságokat, hűtlenségeket, csalfaságokat, mert a természet akarta ezt így és az élet csak így módon szép.

Tehát isten önnek kis tanítványom, még sok virágokat fogunk tépni, maga férfit, én nőt...

Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén

Ritka vásárlási alkalom

Jugoszláviai olvasóink részére!

A KÁVIÁR mult évi számaiból félévfolymos kötetekben 29 számot fűzött egybe, amelyet olcsó, reklámárban bocsát forgalomba. A kötet 580 oldal terjedelmű, körülbelül 2 kilogramm súlyu nagy könyv, színes kartonba kötve, igen tetszetős, csinos címkékkel ellátva

**70 dinár reklámárban
kerül forgalomba,**

melynek bolti ára máskülönben 240 din. volna. A kötetekből csak korlátolt példányszám áll rendelkezésre, tehát mindenki már most siessen megrendelni a KÁVIÁR jugoszláviai főbizománysánál:

Medjunarodni Prometni Novinski
i Oglasni Zavod, D. D.

Podruznica, Subotica, 2.

Minden ezt érdeklő megrendelést csakis fenti bizománysunk intéz el és így olvasóink kizárólag a fenti címre forduljanak.

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-
györgy-tér. (Bejárt Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés,
manikűr. 33

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órák és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iançu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timisoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

„Tríes” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tríes, Timisoara, IV. Begajbbsor 19.

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézet
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett!

23-7

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

Jean vallomásai

II-ik olcsó kiadás

BUTTYÁN VILUS, lapunk
kitűnő munkatársa és mű-
vészeti szerkesztője, mult
év folyamán fenti cím alatt
egy mappa alakú erőlikus
könyvet adott ki, 200 kéz-
zel számozott példányban.

A könyv előzetes megrende-
lésre készült és ára 300 lei volt.

Minthogy azonban ebből a 300
leies első kiadásból minden
példány elfogyott, szerző február
hó közepén új, de olcsó kiadást
csinál a könyvből és ez az olcsó
kiadás

100 lei, 25 c. korona, 35 dinárba kerül.

A könyv témája egy asszony
lesbikus, szerelmi, forró éjsza-
kái, melyet szerző megdöbbentő
őszinte szavakkal visz az ol-
vasó elé.

A II-ik olcsó kiadásu könyvből
mindössze 500 példány készül,
mely teljesen az első kiadás-
hoz hasonló formában, csupán
egyszerűbb papíron nyomva je-
lenik meg és február hó 15-én
kerül szétküldésre.

A könyvet már most lapunk
kiadóhivatala útján lehet meg-
rendelni és előjegyeztetni.

